

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2011. évi június hó 14. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és június 27. napján kihirdette a következő ítéletet:

A hivatalos személy által kötelességszegéssel folytatólagosan elkövetett vesztegetés büntette és más bűncselekmény miatt és társai ellen indított büntetőügyben a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2011. évi január hó 21. napján kihirdetett 2.B.114/2009/48. számú ítéletét a fellebbezéssel érintett II. r. vádlott tekintetében megváltoztatja a következők szerint:

II. r. vádlottat az ellene vesztegetés büntette (Btk. 253. § (1), (2) bekezdés) miatt emelt vád alól felmenti.

A vele szemben kiszabott börtönbüntetés tartamát 3 (három) évre enyhíti.

A bűncselekmények rendbeliségére utalást mindkét vádlott esetében mellőzi.

Egyebekben a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

A másodfokú ítélettel szemben II. r. vádlott tekintetében a jelenlévő jogosultak a kihirdetést követően nyomban, a távollévő jogosultak a kézbesítéstől számított 8 (nyolc) napon belül fellebbezéssel élhetnek.

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság rendelkező részben írt ítéletével szemben az ügyész mindhárom vádlott terhére fellebbezéssel élt. I. r. vádlott felmentése miatt, bűnössége megállapítása végett, II. r. és III. r. vádlottak esetében büntetésük súlyosítása céljából. Az ügyészi fellebbezést a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2011. február 3. napján kelt 2.B.114/2009/50. számú végzésével elkésettség miatt elutasította. I. r. vádlott és védője az ítéletet tudomásul vették, így az az I. r. vádlottal szemben első fokon jogerőre emelkedett. II. r. vádlott felmentés, védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett, III. r. vádlott és védője egyaránt felmentés végett fellebbeztek.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.211/2009/3-II. számú átiratában, melyben foglaltakat a képviselője a nyilvános ülésen fenntartotta, a vádlottakkal szemben vagyonek Kobzás alkalmazását, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A II. r. vádlott védője fellebbezését írásban indokolta. Ebben elsődlegesen védence mindkét vádpont alóli, másodlagosan a vesztegetés büntette alóli felmentését, és a kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítését kérte. A fellebbezés írásbeli indokolásában foglaltakat a nyilvános ülésen fenntartotta.

A III. r. vádlott védője a nyilvános ülésen indítványozta a folytatólágosság és a bűnszövetségben történő elkövetés megállapításának, valamint a pénzbüntetés alkalmazásának mellőzését, és azt, hogy az ítéltábla ne tegyen eleget a főügyészség vagyonekobbzásra irányuló indítványának. Mindezekon túl kérte a kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítését, illetve végrehajtásának felfüggesztését.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a 349. § (1) bekezdésére, a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában teljes terjedelemben felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy a megyei bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le.

Ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A lényeges bizonyítékokat beszerezte és megfelelő alapossággal értékelte, számot adott arról, hogy milyen okok folytán, mely bizonyítékokra alapította a tényeket és melyeket vetette el a tényállás megállapítása során. Kellő indokát adta, hogy a vádlottak tagadó vallomásával szemben miért fogadta el a titkos információgyűjtés keretében történt telefonlehallgatások anyagát, melyet egyéb bizonyítékok - így a csempészett cigaretta egy részének lefoglalása - is alátámasztottak, .

Ebből kifolyólag a tényállás a csempészet büntette vonatkozásában mindkét vádlott esetében megalapozott.

A II. r. vádlott terhére rótt vesztegetés büntette vonatkozásában azonban az ítéltábla azt állapította meg, hogy a megyei bíróság az e cselekmény alapját képező tényállás megállapítása során a Be. 351. § (2) bekezdésének d) pontjában írt eljárási hibát vétett, azaz a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett, amikor azt állapította meg, hogy II. r. vádlott egy „" becenevű ismeretlen határőrnek 2007. július 8-át követően 300 000 forint jogtalan előnyt biztosított a csempészet elkövetésében való közreműködéséért.

Az ítéltábla teljes egészében osztotta e kérdésben a II. r. vádlott védőjének érvelését. Kétséget kizáró módon megállapítható, hogy a „" becenevű személy információkkal bírt, melyek a csempészet elkövetését megkönnyítették, segítették. Az is tényként állapítható meg, hogy ezen információk átadásáért a II. r. vádlottól juttatásban, 300 000 forintban részesült. Nem állapítható meg azonban kétséget kizáró módon, a Be. 4. § (2) bekezdését szem előtt tartva, hogy a „Sárga" becenevű személy határőr, vagy egyéb hivatalos személy lett volna, azaz, hogy csak és kizárólag az lehetett. Az ítéltábla megítélése szerint igen nagy a valószínűsége annak, hogy határőr volt, azonban lehetett bármely civil személy is, aki valamely határőrtől szerzett információkat osztott meg a csempészet elkövetőivel. A II. r. vádlott egy ilyen civil személynek is adhatta közreműködéséért a pénzt, és még csak az

sem bizonyítható kétséget kizáró módon, hogy ezt azért adta volna, hogy az egy határőrhez kerüljön.

Ezért az ítélőtábla a Be. 352. § (1) bekezdésének a) pontja alapján ténybeli következtetés útján a tényállást helyesbíti oly módon, hogy az ítélet 4. oldalának 4. bekezdésében a „határőrnek” szót „személynek” szóra cseréli.

Az így helyesbített tényállás már megalapozott, és a Be. 352. § (2) bekezdése alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét ez alapján bírálta felül.

Az újlag megállapított tényállásból az következik, hogy a 300 000 forint ismeretlen személynek történő átadása nem minősíthető bűncselekménynek, ezért II. r. vádlottat az ellene a Btk. 253. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő vesztegetés büntette miatt emelt vád alól felmentette.

Az első fokon eljáró bíróság az irányadoul elfogadott tényállásból okszerűen vont következtetést a II. és III. r. vádlottak bűnösségére és helyes cselekményük csempészet büntettekénti minősítése is.

Az ítélőtábla osztotta a megyei bíróságnak a folytatólágosság és a bűnszövetség megállapításának körében írt indokolását ezért a III. r. vádlott védője ezek mellőzésére irányuló indítványának nem adott helyt.

A kiszabott szabadságvesztés büntetés II. r. vádlott tekintetében a másodfokon hozott felmentő rendelkezésre tekintettel eltúlzottan szigorú, ezért az ítélőtábla enyhítette azt oly módon, hogy igazodjon a cselekmény konkrét tárgyi súlyához, valamint a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességhez, és alkalmas legyen a büntetési célok elérésére. Ennek során szem előtt tartotta az ítélet belső arányosságának követelményét. A II. és III. r. vádlottak közel egyforma cselekményt követtek el, az indokolja a II. r. vádlottal szemben csekély mértékben hosszabb tartamú szabadságvesztés alkalmazását, hogy a csempészetben a tényállásból következően vezető szerepet játszott. Így tehát vele szemben az ítélőtábla 3 évi szabadságvesztés büntetést alkalmazott. III. r. vádlottal szemben az elsőfokú bíróság a büntetést a Btk. 37. §-ában írt céljainak szem előtt tartásával, a 83. §-ban írt büntetés kiszabási elvek teljes mértékű figyelembe vételével szabta ki.

Egyetértett az ítélőtábla mindkét vádlottra nézve a közügyektől eltiltás mellékbüntetés és a pénzmellékbüntetés alkalmazásával, és azok mértékét is törvényesnek és indokoltnak találta.

Nem találta alaposnak az ítélőtábla a Fellebbviteli Főügyészségnek a vagyoneklkobzás alkalmazására vonatkozó indítványát, a következők miatt:

A II. r. vádlottal szemben hozott felmentő ítélet folytán a vesztegetés büntettének vonatkozásában a vagyoneklkobzás természetesen nem jöhet szóba.

A csempészet tekintetében az ítélet tábla rámutat, hogy e bűncselekmény esetén a be nem fizetett vámterhet a hatóság késedelmi pótlékkal együtt - amely a mindenkori jegybanki alapkamat kétszerese - hajtja be. Ily módon vagyonelemekzés a be nem fizetett vámteherre nem rendelhető el, mivel az kétszeres elvonást eredményezne, mely indokolatlan súlyos sérelmet jelentene. Ezt a bírói gyakorlatot erősíti a Legfelsőbb Bíróság BH.2000.479. szám alatt közzétett jogesete is.

A már hosszú évek óta kialakult, és a Legfelsőbb Bíróság Bkv.61. számú véleményének 4.a.) pontjában is megfogalmazott elvek szerint egy adott bűncselekmény 1 rendbeliségének a rendelkező részben történő megjelölése indokolatlan, fölösleges, ezért azt az ítélet tábla mellőzte.

Mindezek alapján a megyei bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alkalmazásával a szükséges részben megváltoztatta, míg helyes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alkalmazásával helyben hagyta.

Helytállóan rendelkezett a pénzmellékbüntetések átváltoztatásáról, illetve a III. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámításáról.

A Be. 386. §-a (1) bekezdésének c) pontja, és a 367/A. § (1) bekezdésének a), b) és d) pontja alapján a másodfokú ítélettel szemben II. r. vádlott és védője, valamint az ügyész fellebbezést jogosult előterjeszteni.

A 367/A. § (3) bekezdése alapján a jelenlévő jogosultak a határozat kihirdetését követően szóban, a távollévő jogosultak pedig az ítélet kézbesítésétől számított 8 napon belül terjeszthetik elő a jogorvoslati kérelmüket.

D e b r e c e n, 2011. június 27.

Dr. Kardos Sándor sk.
a tanács elnöke

Dr. Gömöri Olivér sk.
a tanács tagja, előadó

. Hágér Tamás sk.
a tanács tagja

Záradék:

A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2.B.114/2009/48. számú ítélete a másodfokú határozat folytán III. r. vádlott vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

D e b r e c e n, 2011. június 27.

Dr. Kardos Sándor sk.
a tanács elnöke

If.: 2011. június 28.